

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część XXVII. — Wydana i rozesłana dnia 19. maja 1896.

Treść: № 74. Ustawa o postanowieniach, dotyczących się zaopatrzeń dla urzędników cywilnych (osób stanu nauczycielskiego) państwa, dla sług, jakoteż dla wdów i sierot po urzędnikach i sługach.

74.

Ustawa z dnia 14. maja 1896,

o postanowieniach, dotyczących się zaopatrzeń dla urzędników cywilnych (osób stanu nauczycielskiego) państwa, dla sług, jakoteż dla wdów i sierot po urzędnikach i sługach.

Za zgodą obu Izb Rady państwa postanawiam co następuje:

§. 1.

Urzędnicy cywilni państwa i osoby stanu nauczycielskiego w służbie państwa, do pewnej klasy stopnia służbowego zaliczeni, jakoteż funkcjonariusze państwa do kategorii sług należący a roczną płacę pobierający, mają prawo do emerytur, wynoszących po wysłużeniu bez przerwy lat dziesięciu, czterdzieści procentów a za każdy następny rok służby dwa procenty ostatniej policzalnej płacy, jaką w czynnej służbie pobierali. Przeto po wysłużeniu lat czterdziestu należy się tytułem emerytury całą płacę policzalną.

Emerytura normalna urzędnika państwa lub osoby stanu nauczycielskiego w służbie państwa nie może być wymierzona w mniejszej kwocie jak 400 zł. a emerytura normalna sługi w mniejszej kwocie jak 200 zł.

Postanowienia niniejsze nie zmieniają prawideł przepisanych w §. 1, ustęp 2 ustawy z dnia 9. kwietnia 1870 o przenoszeniu na emeryturę osób stanu

nauczycielskiego w zakładach naukowych przez państwo utrzymywanych.

Przy obliczaniu czasu służby ułamki roku, wynoszące więcej niż sześć miesięcy, liczone będą za cały rok służby.

§. 2.

Z urzędnikami państwa, osobami stanu nauczycielskiego w służbie państwa i sługami, gdy staną się niezdolnymi do służby w skutek choroby lub w skutek uszkodzenia na ciele, które nie sami rozmyślnie na siebie sprowadzili, chociażby nie wysłużyli jeszcze lat dziesięciu, jeżeli wysłużyli najmniej całych pięć lat, postępować się będzie tak, jak gdyby wysłużyli rzeczywiście lat dziesięć.

§. 3.

Urzędnicy państwa, osoby stanu nauczycielskiego w służbie państwa i słudzy (§. 1), których policzalny czas służby nie wynosi jeszcze całych dziesięciu lat, jeżeli występują ze służby państwa nie w skutek dobrowolnego zrzeczenia się służby lub w skutek oddalenia ze służby drogą porządkowo-karną, otrzymują odprawę jednorazową, która za okres służby aż do lat pięciu wymierza się w jednokrotnej, za okres służby przenoszący lat pięć, w podwójnej kwocie płacy rocznej.

§. 4.

Urzędnicy państwa, osoby stanu nauczycielskiego w służbie państwa, którzy dopiero po wysłużeniu lat czterdziestu mają prawo do pobierania całej policzalnej płacy tytułem emerytury i słudzy, którzy skończyli 60ty rok życia a 35ty rok służby,

mogą być na własną prośbę przeniesieni na stały stan spoczynku bez potrzebnego w innych przypadkach udowadniania niezdolności do służby.

§. 5.

Bieżące emerytury wdów po urzędnikach państwa i osobach stanu nauczycielskiego w służbie państwa, do pewnej klasy stopnia służbowego zaliczonych lub tytułu i charakteru tej klasy stopniowej używających, według §§. 1 i 2 do emerytury uprawnionych, ustanawiają się w stałych kwotach rocznych, teje klasy stopniowej odpowiadających a mianowicie dla wdów po urzędnikach państwa i osobach stanu nauczycielskiego w służbie państwa

I. klasy stopnia służb. w kwocie .	3.000 zł.
II. " " " " " "	3.000 "
III. " " " " " "	3.000 "
IV. " " " " " "	2.000 "
V. " " " " " "	1.500 "
VI. " " " " " "	1.200 "
VII. " " " " " "	900 "
VIII. " " " " " "	700 "
IX. " " " " " "	600 "
X. " " " " " "	500 "
XI. " " " " " "	400 "

Wyjątek stanowią tylko wdowy po osobach mających posady z systemizowanymi płacami w szkołach rządowych i instytucjach naukowych a pobierających pensje większe od odpowiadających klasie ich stopnia; wdowom takim wyznaczają się emerytury podług tej klasy stopnia służbowego, która odpowiada pensji zmarłego małżonka, policzalnej do wymierzenia emerytury.

§. 6.

O ile dla poszczególnych kategorii funkcjonaryuszów państwa lub ich wdów istniejące osobne postanowienia są pod jakimkolwiek względem korzystniejsze aniżeli te, które w §§. 1, 2 i 5 niniejszej ustawy są zawarte, utrzymują się w mocy tamte korzystniejsze postanowienia.

§. 7.

Wdowy po funkcjonaryuszach państwa należących do kategorii sług, według §§. 1 i 2 do emerytury uprawnionych, pobierać będą tytułem emerytury wdowiej trzecią część pensji zmarłego małżonka, policzalnej do wymierzenia emerytury, najmniej zaś 200 zł.

§. 8.

Na ślubne lub przez zawarcie później małżeństwa uprawnione dzieci funkcjonaryusza państwa należy się wdowie, jeżeli sama ma prawo do emerytury bieżącej, dodatek na wychowanie, wynoszący bez względu na ilość dzieci, jedną piątą część eme-

rytury wdowiej na każde dziecko niezaopatrzone, pod jej pieczę zostające, aż do ukończenia 24. roku życia lub aż do uzyskania wcześniej zaopatrzenia.

Atoli dodatek na wychowanie jednego dziecka nie może przenosić kwoty trzystu złotych rocznie a suma wszystkich dodatków na wychowanie kwoty emerytury wdowiej.

§. 9.

Sieroty nie mające rodziców, lub z takimi na równi będące, o ile nie są zaopatrzone i nie skończyły jeszcze 24go roku życia, mają prawo do emerytury sieroczej w kwocie równej połowie emerytury wdowiej jaką ich matka lub macocha pobierała a względnie jaka w myśl §. 5 byłaby się jej należała.

Jeżeliby zaś suma normalnych dodatków na wychowanie, jaka stosownie do § 8go byłaby należała się matce, wynosiła więcej niż kwota emerytury sieroczej, w takim razie nadwyżkę asygnować należy jako dodatek do emerytury sieroczej z rozdzieleniem na głowy i z zastrzeżeniem, że wypłata tych kwot dodatku, na każde dziecko przypadających, ustawać będzie w miarę kolejnego wychodzenia dzieci z uprawnienia do poboru a to dopóty, dopóki nadwyżka ta całkiem nie zniknie i nie pozostanie sama tylko pełna kwota emerytury sieroczej.

Emerytura sieroca łącznie z dodatkami nie może w żadnym razie wynosić więcej niż emerytura wdowia, należąca się w myśl §. 5go.

§. 10.

Suma łączna bieżących normalnych płac zaopatrzenia wdów i dzieci po funkcjonaryuszu państwa zmarłym w stanie spoczynku nie może przewyższać normalnej emerytury zmarłego a zarazem nie może w żadnym razie wynosić mniej jak 400 zł. dla wdów po urzędnikach i osobach stanu nauczycielskiego w służbie państwa a względnie mniej jak 200 zł. dla wdów po sługach.

§. 11.

Po śmierci funkcjonaryuszów państwa, którzy nie nabyli jeszcze dla siebie prawa do emerytury (§§. 1 i 2), należy się wdowie lub sierotom niemającym rodziców, tudzież z takimi na równi będącym, mniej niż 24 lat liczącym, odprawa jednorazowa, wynosząca czwartą część rocznej pensji zmarłego.

§. 12.

Rodzinnie (§. 13) funkcjonaryusza państwa, zmarłego w czynnej służbie lub w stanie spoczynku należy się — niezawisłe od wszelkich innych ustawowych płac zaopatrzenia — ćwierć pośmiertna w potrójnej kwocie płacy miesięcznej, którą zmarły pobierał w ostatnim czasie tytułem pensji lub emerytury.

§. 13.

Ćwierć pośmiertna należy się wdowie lub gdy jej niema, potomkom ślubnym zmarłego.

Jeżeli niema także potomków ślubnych a inne osoby zdołają udowodnić, że pielęgnowały zmarłego przed śmiercią lub że pokryły z własnych funduszków koszta pogrzebu, ćwierć pośmiertna może być wypłacona także tym osobom za zezwoleniem a względnie za zgodą Ministerstwa skarbu.

§. 14.

Do ćwierci pośmiertnej stosują się postanowienia §§. 3 i 6 ustawy z dnia 21. kwietnia 1882 (Dz. u. p. Nr. 123).

§. 15.

Urzędnicy państwa i osoby stanu nauczycielskiego w służbie państwa, czynną służbę sprawujący, płacić mają na cele emerytalne do skarbu państwa wkładkę roczną bieżącą, wynoszącą trzy procenta pensyi w stanie czynnym pobieranej, do wymierzenia emerytury policzalnej i takowa pobierana będzie w ratach miesięcznych przy wypłacie pensyi. W ciągu okresu wyznaczonego ustawą na opłacenie taksy służbowej nie uiszczą się tej wkładki.

§. 16.

Ustawa niniejsza nie stosuje się do funkcyjnarjuszów państwa używających już zaopatrzenia z funduszków państwa, ani też do ich wdów i sierot.

Atoli normalne kwoty zaopatrzenia dotychczasowych wdów po funkcyjnarjuszach państwa podwyższyć należy o 25 procentów w taki sposób, żeby kwoty zaopatrzenia wdów po urzędnikach państwa i po osobach stanu nauczycielskiego w służbie państwa nie wynosiły mniej jak 400 zł. a kwoty zaopatrzenia wdów po slugach mniej jak 200 zł.

Łaskawizny wyznaczone dodatkowo do emerytur wdowich normalnych wliczają się w te 25 procentów.

Z rodzinami po tych funkcyjnarjuszach państwa, którzy obecnie znajdują się w stanie spoczynku, postępować się będzie po śmierci onychże według niniejszej ustawy.

§. 17.

Dotychczasowe postanowienia, tyczące się zaopatrzenia funkcyjnarjuszów państwa, tudzież ich wdów i sierot, o ile są niezgodne z przepisami ustawy niniejszej, uchylają się z następującemi wyjątkami:

1. Roszczeń wdów i sierot po funkcyjnarjuszach państwa z ustawy niniejszej wynikających nie wzrusza to, że funkcyjnarjusz skończył samobójstwem.

2. Separowana żona funkcyjnarjusza państwa traci prawa z ustawy niniejszej wynikające tylko w tym razie, jeżeli separacya nastąpiła dowodnie z jej winy.

§. 18.

Ustawa niniejsza nabywa mocy obowiązującej od dnia ogłoszenia.

§. 19.

Wykonanie ustawy niniejszej poruczam Memu Ministrowi skarbu.

Budapeszt, dnia 14. maja 1896.

Franciszek Józef r. w.

Badeni r. w.

Biliński r. w.

